

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Τὸ Σάββατον, μὲ ὥραϊον καιρὸν καὶ μὲ καλοὺς αἰωνοὺς, ἐγένετο ἡ ἑναρξίς τῶν ὑπαιθρίων θεάτρων. Τὸν περισσότερο κόσμον προσείλκυσε τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου νεώκτιστον θέατρον τοῦ κ. Τσόγα, τὸ ὁποῖον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐτέλει τὰ ἐγκαϊνιά του. Εἰς κεντρικὸν μέρος, εὐμορφον, κομψόν, ἠλεκτροφώτιστον, ἔχει εὐρεῖαν σκηνήν, καλὰς σκηνογραφίας, πολὺν ἀέρα, καλὴν διαίρεσιν καὶ λαμπρὸν καφενεῖον. Ὁ θίασος Παντοπούλου-Ἀλεξιάδου-Καρδοβίλλη (σὰν πολλοὶ μᾶς φαίνονται οἱ διευθυνταί), ἔχει ἀναμφιβόλως ἐφέτος τὸ καλῆτερον θερινὸν θέατρον. Τὰς παραστάσεις του ἤρχισεν, — ἀφ' οὗ πρῶτον ἡ μουσικὴ τῆς Φιλαρμονικῆς ἐπαϊάνισεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τὸν ἔθνικὸν ὕμνον, ὀρθίῳ τῶν θεατῶν καὶ ἀσκεπῶν, — μὲ τὴν Κόμησαν Σάραν τοῦ Ὀνέ, πρώτην φορὰν διδασκομένην ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Οἱ θεαταὶ διεσκέδασαν πολὺ μὲ τὰς ἀστείότητας μεταφράσεως πρωτοπεῖρου, ἀλλὰ περισσότερο διεσκέδασαν μὲ τὸ δράμα καὶ τὴν σχετικῶς καλὴν αὐτοῦ ἐκτέλεσιν. Ἡ κυρία Μέλπω Κωνσταντινοπούλου, ἡ ἀρίστη ἀναμφιβόλως τῶν γυναικῶν τοῦ ἑλλ. κομειδουλίου, ἔδειξεν ὡς Σάρα ὅτι κατέχει καὶ τὰ λαντον δραματικόν, τὸ ὁποῖον καταλλήλως καλλιερούμενον εἰμπορεῖ μίαν ἡμέραν νὰ τὴν ἀναδείξῃ. Τὰς περισσότερας ὁμως συμπαθείας συνεκέντρωσεν ὁ κ. Ν. Κουρῆς, νεαρὸς ἠθοποιός, τοῦ ὁποῖου ἡ συμπαθὴς μορφή, ἡ ἀνεπιτήδευτος ἐπὶ τῆς σκηνῆς στάσις καὶ ἡ φυσικὴ ἀπαγγελία μαρτυροῦν πολλὰ καλὰ περὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ του μέλλοντος.

Καὶ εἰς τὸν Παράδεισον, ὅπου ἡ κυρία Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, θὰ ἐνεφανίζετο διὰ πρώτην φορὰν φέτος ὡς Φροῦ-Φροῦ ἦτο κόσμος ἀρκυτός. Καὶ ἐδῶ ἡ μετάφρασις ἀθλία, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἀποδίδουσα τὴν ἀβρὰν χάριν καὶ τὴν κομψότητα τοῦ πρωτοτύπου. Ὅλαί αἱ πλήρεις ζωῆς καὶ δυναμειως φράσεις, τὰς ὁποίας ἠκούσαμεν μετὰ τόσης συγκινήσεως καὶ ἀπολαύσεως ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Σάρρας Βερνάρ, εἰς τὸ στόμα τῆς κ. Παρασκευοπούλου, ἦσαν ψυχραὶ καὶ ἄστοιχοι. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δυσκόλως θάναδεικνύετο μία καλλιτέγνης. Καὶ ὁμως ἡ κυρία Παρασκευοπούλου, μεθ' ὅλας τὰς ἐλλείψεις αὐτὰς, δὲν ὑπελείθη τῶν προσδοκῶν καὶ τὸ κοινὸν ἔφυγεν εὐχαριστημένον.

Εἰκόνα περὶ τοῦ τί ἠμποροῦν νὰ κάμουν μίαν ἡμέραν οἱ σοσιαλισταὶ καὶ οἱ ἀναρχικοὶ — οἱ πληθυνόμενοι καὶ ἐν Ἑλλάδι διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Σοσιαλιστοῦ καὶ τῶν δημοσιευμάτων τῆς Ἀκροπόλεως, — μᾶς ἔδωκεν ἡ ἀπεργία τῶν ἐργατῶν τοῦ σιδηροδρόμου Λαρίσης. Τριακόσιοι περίπου ἐργάται τοῦ σιδηροδρόμου τούτου ἐργαζόμενοι εἰς διάφορα τμήματα τῆς γραμμῆς, εἰσῆλθον ἐν ἀπόγευμα εἰς τὴν πόλιν, φέροντες ἐπ' ὤμου

τὰ ἐργαλεῖά των καὶ μεταβάντες εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐταιρείας περιεκύκλωσαν τὸν ἀντιπρόσωπον, κραυγάζοντες καὶ ἀπειλοῦντες. Εἰς τοὺς ἐργάτας τούτους, ὡς γνωστόν, ὀφείλονται πολλὰ ἡμερομίσθια παρὰ τῶν ἐργολάβων, οἱ ὁποῖοι δῖσχυρίζονται ὅτι δὲν πληρώνονται παρὰ τῆς ἐταιρείας, ἡ ὁποία αἰτιάζεται πάλιν τὴν κυβέρνησιν, ὡς καθυστεροῦσαν εἰς αὐτὴν τὰς καταβολὰς δύο μηνῶν. Εὐτυχῶς ἔλαβε γνῶσιν ἐγκαίρως ἡ ἀστυνομία καὶ προέλαβε σιγνὰς καὶ ταραχὰς, αἱ ὁποῖαι εἶνε φόβος μὴ ἐπαναληφθῶσι.

Τὸ φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, εἶνε ἀληθῶς περίεργον. Τὸ φλέγον οἰκονομικὸν ζήτημα τρελλαίνει αὐτὰς τὰς ἡμέρας πολλοὺς, συμπεσὸν καὶ μὲ τοὺς πρώτους καύσωνας. Εἰς ποιητῆς, πέμπτος οὗτος, ἐτοιμάζει ὑπόμνημα πρὸς τὸν Βασιλέα, ὡς μᾶς εἶπαν, δι' οὗ ὑποδεικνύει τρόπον ἀνορθώσεως τῶν οἰκονομικῶν, ὅχι μόνον μετ' ἰσοζυγίου ἀλλὰ καὶ περισσεύματος. Περὶ τῶν ἄλλων ἰδοῦ τί γράφει ἡ Ἀκρόπολις. «Τέσσαρες ἐν ὅλῳ συμπολιταὶ ἡμῶν εἰς οὐς ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, ὅτι δύναται νὰ προτείνωσιν ἴδια οἰκονομολογικὰ συστήματα, παρεφρόνησαν οἱ ἀτυχεῖς. Γνωστὸν εἶνε τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ὑποδηματοποιοῦ ἐκείνου, ὅστις ἀνῆλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ ἐπιμόνως ἐζήτησε νὰ καθυποβάλλῃ εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα ἴδιον σχέδιον συμβιβασμοῦ. Πλὴν τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, ἕτερος δυστυχῆς ἄνθρωπος, γνωστὸς εἰς τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν ἔμπορος, ἀπώλεσε τὸ λογικόν, θέλησας καὶ αὐτὸς νὰ ἐπινοήσῃ ἴδιον σχέδιον ἀνορθώσεως τῶν οἰκονομικῶν. Τὸ τρίτον θῦμα τῆς καταστάσεως εἶνε εἰς λογίαις τοῦ πυροβολικοῦ, ὡς μᾶς εἶπον, ὅστις ἐφρόντισε μετὰ τῶν ἄλλων νὰ κανονίσῃ τὰ τοῦ ὄπλου του, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπὸ τῶσων ἐπιδιωκομένην ἐκρηξίν τοῦ οἰκονομικοῦ κανονίου. Ὑπάρχει δὲ καὶ τέταρτον θῦμα τῶν περιστάσεων, εἰς πτωχὸς οἰκογενειάρχης, διατεινόμενος, ὅτι αὐτὸν πρέπει νὰ καλέσῃ ὁ Βασιλεὺς, ἐὰν θέλῃ τὸ καλὸν τοῦ τόπου.»

Ἱστορικόν :

Ὁ κύριος ταγματάρχης εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκόν του ἀργὰ τὴν νύκτα μετὰ πλοῦσιον δεῖπνον. Κτυπᾷ τὴν θύραν καὶ ὁ στρατιώτης, τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπῆρε ὑπηρέτην, καὶ δὲν γνωρίζει ἀκόμη, κατεβαίνει μὲ τὸ φῶς καὶ τοῦ ἀνοίγει. Ὁ κύριος ταγματάρχης ἐκ δικαιολογημένης ὀπτικῆς ἀπάτης βλέπει τὸν στρατιώτην διπλοῦν καὶ συλλογίζεται :

— Τί μοῦ ἦρθαν καὶ οἱ δύο αὐτοὶ νὰ μ' ἀνοίξουν!...

Στρεφόμενος δὲ μετ' ὀργῆς :

— Πῆγαινε ἐσύ ! λέγει πρὸς τὸν ἕνα.

Φυσικὰ ὁ στρατιώτης ἀπέρχεται καὶ ὁ κύριος ταγματάρχης μένει εἰς τὰ σκοτεινά. Ἡ ὀργή του δὲν ἔχει πλέον ὅρια :

— Βρὲ κούτσουρα, φωνάζει, δὲν εἶπα νὰ φύγετε καὶ οἱ δύο καὶ νὰ μ' ἀφήσετε στὰ σκοτεινά !

Ἡγῶ τῶν ἐξετάσεων :

Δι δ ἄ σ κ α λ ο ς : Πότε εἶνε ὁ καιρὸς ποῦ κόπτονται τὰ μήλα ;

Μι κ ρ ὀ ς μ α θ η τ ῆ ς : (μετὰ τινα δισταγμῶν) Ὁταν λείπῃ ὁ περιβολάρχης.